

Vasile Coman

SPĂLAREA BANILOR

Practică judiciară comentată

Volumul I

Cu privire la **încadrarea juridică** dată faptelor comise de către inculpatul R.H., prin apelul declarat de inculpat s-a solicitat, în subsidiar, schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina sa din infracțiunea de spălare a banilor, în modalitatea prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. a) și c) din Legea nr. 656/2002, în infracțiunea de **tăinuire**, prevăzută în noul Cod penal, la art. 270.

În aprecierea instanței de apel, acest motiv de apel este nefondat, raportat în principal la distincția care se face între cele două infracțiuni, distincție care constă, în principal, în *calificarea prin scop* a infracțiunii prevăzute de art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002. Astfel, potrivit acestui text de incriminare, constituie infracțiunea de spălare a banilor schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârșirea de infracțiuni, *în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri ori în scopul de a ajuta persoana care a săvârșit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei*.

Or, având în vedere că textul de incriminare a infracțiunii de *tăinuire*, prevăzută de art. 270 C. pen., nu limitează comiterea acesteia doar la *situațiile în care s-a dovedit scopul avut în vedere de infractor*, rezultă că infracțiunea prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002 are un caracter special față de cea prevăzută de art. 270 C. pen., ceea ce înseamnă că ori de câte ori se dovedește că *scopul* avut în vedere de către făptuitor, la comiterea faptei, într-una din modalitățile prevăzute de textul de incriminare este *ascunderea sau disimularea originii ilicite a bunurilor ori de a ajuta persoana care a săvârșit infracțiunea*, se va reține obligatoriu infracțiunea prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002, și nu infracțiunea prevăzută de art. 270 C. pen.

Prin urmare, având în vedere că în cauză, așa cum a rezultat din probele administrate, inculpatul a comis faptele *în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri ori a dreptului de proprietate, cu consecința pierderii bunurilor pentru patrimoniul cultural național*, în mod corect faptele acestuia au fost încadrate la infracțiunea de *spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 656/2002.

Cererea a fost respinsă de instanță, având în vedere că în cauză, așa cum a rezultat din probele administrate, inculpatul a comis faptele de care este acuzat *în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri ori a dreptului de proprietate*, cu consecința pierderii bunurilor pentru patrimoniul cultural național, în mod corect faptele acestuia au fost încadrate la infracțiunea de spălare a banilor, prevăzute de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 656/2002.

Tot **în legătură cu încadrarea juridică a faptelor reținute prin actul de sesizare** în sarcina inculpatului, instanța de apel a apreciat că *motivul de nelegalitate* a sentinței apelate, invocat prin apelurile declarate de către parchet și de către partea civilă, constând în *pronunțarea soluției de achitare, cu privire la unul dintre actele materiale componente ale infracțiunii de spălare de bani în formă continuată*, fără ca în prealabil să se fi dispus schimbarea încadrării juridice cu privire la acel act material, este *nefondat*.

Din acest punct de vedere, Curtea apreciază că, chiar dacă aparent respectarea unității legale a infracțiunii continuate ar impune schimbarea încadrării juridice a faptei, în situațiile în care se dispune separat cu privire la unul dintre actele materiale componente ale infrac-

țiunii continuate, în interpretarea prevederilor art. 35 alin. (1) C. pen., Curtea apreciază că în aceste cazuri nu se impune în prealabil schimbarea încadrării juridice.

Astfel, potrivit prevederilor art. 35 alin. (1) C. pen., infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții [...], acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni. Prin urmare, din acest text de lege rezultă că singura diferență dintre concursul omogen de infracțiuni și infracțiunea continuată constă în existența unei rezoluții infracționale unice în cazul infracțiunii continuate, ceea ce înseamnă că *unitatea infracțiunii continuate este una fictivă, care exprimă doar voința legiuitorului*, dar care nu împiedică analizarea de către instanță, separat, a fiecărui act material care intră în componența infracțiunii continuate și care *reprezintă*, tot potrivit prevederilor art. 35 alin. (1) C. pen., fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.

Pentru aceste considerente, apreciem că în mod legal instanța de fond a dispus achitarea pentru unul dintre cele trei acte materiale componente ale infracțiunii continuate reținute în sarcina inculpatului, dispunând condamnarea pentru celelalte.

În fine, în ceea ce privește încălcarea principiului *ne bis in idem*, invocat de către apelantul inculpat **R.H.**, raportat la ancheta penală efectuată de către autoritățile britanice, în legătură cu care la dosar a fost depusă o *notificare de achitare* din care rezultă că inculpatul H.C. a fost trimis în judecată la Curtea Magistraților din Canterbury la data de 20.07.2012, acuzat de *tainted cultural objects x1*, iar la data de 24.09.2012 acuzarea a notificat Curtea că *propune să nu ofere dovezi împotriva inculpatului*, iar cazul a fost finalizat și a fost dat *verdictul nevinovat*, Curtea apreciază că, din acest punct de vedere, apelul inculpatului este *nefondat*.

Astfel, Curtea reține că în legătură cu această problemă s-a pronunțat Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în sensul neaplicării principiului *ne bis in idem*, în situațiile similare cu cea invocată de inculpat, atât prin soluția dată în Cauza *C-491/07 Turanský*, citată și în considerentele sentinței atacate, dar și prin decizia pronunțată în *C-486/14 Piotr Kossowski*, în data de 29 iunie 2016, prin care instanța europeană s-a pronunțat clar în sensul că *principiul ne bis in idem enunțat la articolul 54 din Convenție trebuie să fie interpretat în sensul că o decizie a parchetului de încetare în mod definitiv a urmăririi penale, sub rezerva redeschiderii sau a anulării sale, fără să fi fost aplicate pedepse nu poate fi calificată drept decizie definitivă în sensul acestor articole dacă din motivarea acestei decizii rezultă că procedura penală respectivă a fost închisă fără ca o urmărire penală aprofundată să fi fost efectuată, absența audierii victimei și a unui eventual martor reprezentând un indiciu al lipsei unei astfel de urmăriri aprofundate*.

Or, având în vedere actele de urmărire penală efectuate de către autoritățile britanice, Curtea reține că în mod corect instanța de fond a apreciat că în cauză nu este incident principiul *ne bis in idem*, în sensul jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene (*C. Ap. Alba Iulia, s. pen., dec. pen. nr. 388 din 23 mai 2019, nepublicată*).

Referitor la principiul *ne bis in idem*, într-o altă cauză, Înalta Curte a subliniat în raport cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, reflectată în Cauza *M., C-398/12* și în Cauza *Turansky, C-491/07*, referitoare la principiul *ne bis in idem*, motivul obligatoriu de refuz al executării mandatului european de arestare prevăzut în art. 98 alin. (1) lit. a) din

Legea nr. 302/2004 nu este incident în cazul în care într-un stat membru al Uniunii Europene autoritățile judiciare au emis un ordin de clasare pentru aceleași fapte, revocat pe baza unor probe noi.

Cauza a avut ca obiect mandat european de arestare emis de autoritățile judiciare cipriote, cerere admisă, între alte infracțiuni, și pentru infracțiunea de spălare a banilor, în privința căreia se menționează că acuzații (...), în perioada iulie 2007 și septembrie 2009, la Nicosia și Atena, cu complicitatea acuzaților (...) au obținut suma de 1.000.000 euro, cunoscând că acest lucru constituia venituri din infracțiuni considerate de corupție, mită și mituire activă a funcționarilor interni (ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 1469 din 24 noiembrie 2016, disponibilă pe www.scj.ro).

2. În același sens, într-o *altă cauză* relevantă din jurisprudența Curții de Apel Alba Iulia, privind o schemă de reciclare a sumelor de bani obținute din comiterea unei infracțiuni de furt de bunuri mobile cu valoare arheologică, s-a reținut sustragerea de către mai mulți inculpați (asociere infracțională), în august 1998, din situl arheologic Sarmizegetusa Regia, punctul arheologic Căprăreța a tezaurului alcătuit din 3600 monede Lysimach și Pharnakes din aur, precum și sustragerea, în vara anului 2000, din punctul arheologic Dâncu Mare a tezaurului alcătuit din 35 denari romani din argint și o tetradrahmă, respectiv o faptă de a dobândi, exporta ilegal și valorifica, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a tezaurului alcătuit dintr-un colier cu pandantive și doi cercei din aur, sustras din situl cetății dacice de la Căpâlna, județul Alba, reținută ca fiind comisă în august 2007.

Ulterior, aceste acțiuni au fost urmate de acte de fals în declarații prevăzute de art. 326 C. pen. [prin declararea de aspecte contrare realității (vizând situația juridică a bunurilor) și intenției lor reale cu prilejul întocmirii actelor autentice norariale de vânzare-cumpărare, cesiune și donație, în scopul ascunderii și disimulării originii ilicite a bunurilor precum și în scopul de a-l ajuta pe un alt inculpat – autorul infracțiunii din care provin bunurile – să se sustragă de la urmărire, devenind aparent insolubil, prin transferul proprietății bunurilor imobile și a părților sociale către un alt inculpat) și spălarea banilor prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. a) și c) din Legea nr. 656/2002 (infracțiunea de spălare de bani a fost reținută ca fiind comisă în formă continuată, fiind epuizată sub imperiul Legii nr. 656/2002, astfel că nu poate fi adusă în discuție lipsa unei incriminări la data săvârșirii faptelor), prin operațiuni financiare bancare cu sume de bani importante și nejustificate, respectiv acte repetate constând în transferul proprietății unor bunuri (autovehicule și bunuri imobile) către alte persoane (*C. Ap. Alba Iulia, s. pen., dec. pen. nr. 1102/A din 9 decembrie 2016, nepublicată*; împotriva acestei decizii a fost formulată contestație în anulare, *respinsă ca inadmisibilă prin Decizia penală nr. 25/A din 16 ianuarie 2018, nepublicată*).

3. Într-o altă cauză având ca obiect recurs în casație, pornind de la situația de fapt reținută în sarcina inculpatului A. și condamnarea sa în primă instanță și în apel pentru infracțiunile de evaziune fiscală și spălarea banilor, Înalta Curte a constatat că procesul de spălare a banilor urmărit de inculpați s-a realizat în trei etape, care au cuprins totalitatea tranzacțiilor succesive efectuate, după cum urmează: plasarea – a reprezentat separarea sumei infracționale rezultate din săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală (prin creșterea nejustificată a cheltuielilor, constând în evidențierea în actele contabile și în alte documente legale a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale), respectiv sumele înscrise pe

facturile decontate prin transfer bancar (diminuată de comisioanele bancare) în vederea efectuării în continuare a transferurilor succesive a sumei supuse procesului de spălare; stratificarea – a reprezentat procesul de mișcare a sumei reprezentând valoarea facturilor fiscale din conturile SC D. SRL, spre conturile bancare ale societăților implicate în cauză, respectiv SC C. SRL și SC DDD C. SRL și, implicit, separarea veniturilor de sursa lor prin crearea rulajelor în cont; integrarea – a urmărit furnizarea unei aparente legalități privind sumele virate de SC D. SRL spre conturile bancare ale societăților implicate în cauză prin întocmirea documentelor justificative privind respectivele sume încasate (contracte de prestări servicii și facturi aferente acestora, în realitate nefiind prestate aceste servicii) și, în final, încheierea procesului de spălare a banilor, prin revenirea sumelor spălate în posesia inculpaților, prin ridicarea în numerar din conturile bancare ale societăților implicate, precum și de la dispozitivele ATM.

În condițiile în care inculpatul A. contestă participarea sa la activitățile de ridicare de numerar din bancă realizate de coinalpatul L., precum și implicarea sa în vreun circuit financiar ulterior, deși cele reflectate de probele administrate sunt în sensul că SC D. SRL administrată de recurentul inculpat A. constituia un pion principal în cadrul circuitelor financiare descrise în rechizitoriu, prin transferul fondurilor încasate urmate de retragerea în numerar (cu restituirea către inculpatul A. a banilor retrași din conturile societăților, conform declarațiilor coinalpatului L.), urmărindu-se ruperea fluxului documentelor care puteau duce la identificarea originii banilor folosiți în cadrul circuitului, Înalta Curte apreciază că, și în această situație, criticile vizează reevaluarea materialului probator și reanalizarea situației de fapt avute în vedere de instanța de apel; practic, urmărind reconfigurarea elementelor de tipicitate a infracțiunii de spălarea banilor reținută în sarcina sa, astfel încât să se plieze pe cele statuate prin Decizia nr. 418 din 19 iunie 2018 a Curții Constituționale referitor la subiectul activ al infracțiunii, recurentul inculpat invocă o situație de fapt diferită de cea constatată de instanțele de fond și apel. Ca atare, susținerile apărării sub acest aspect nu pot fi primite de către Înalta Curte.

De altfel, inculpatul a fost condamnat pentru infracțiunea spălării banilor în toate cele trei variante normative, astfel încât decizia menționată este lipsită de relevanță în prezenta cauză, câtă vreme vizează neconstituționalitatea exclusiv a dispozițiilor art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002.

În drept, faptele inculpatului A., constând în aceea că:

- în calitate de administrator la SC D. SRL, în perioada septembrie 2011-august 2012, a înregistrat, cu știință, în actele contabile, un număr total de 14 facturi fiscale, cunoscând că ele nu reflectau operațiuni economice reale, deci fără a avea loc vreun transfer de proprietate al bunurilor înscrise în acestea, facturi emise de numitul L. în numele SC C. SRL (facturile seria x nr. x din 2 septembrie 2011, y din 10 septembrie 2011, z din 30 septembrie 2011, w din 9 decembrie 2011, t din 14 decembrie 2011 și r din 15 septembrie 2011, seria x nr. x din 30 mai 2012, seria x nr. x din 25 iulie 2012, y din 26 iulie 2012, z din 27 iulie 2012, w din 28 iulie 2012), respectiv SC F. SRL (facturile seria x nr. x din 9 decembrie 2011, y din 29 decembrie 2011 și z din 30 decembrie 2011), cu scopul diminuării bazei de calcul pentru impozit pe profit și TVA, prejudiciind bugetul de stat realizează elementele de tipicitate ale

infracțiunii de evaziune fiscală în formă continuată, prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. 1969 (14 acte materiale).

- în calitate de administrator al SC D. SRL, în perioada 1 ianuarie 2011-31 decembrie 2012, a dispus efectuarea de transferuri bancare din conturile societății pe care o administrează în conturile SC C. SRL și SC F. SRL a sumei totale de 627.169 RON, ceea ce reprezintă o parte din contravaloarea facturilor fiscale fictive înregistrate în evidențele contabile ale societății al cărei administrator este, cunoscând că banii provin din săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală, în scopul disimulării originii ilicite a acestora, bani ce au fost apoi ridicați în numerar, fără vreo justificare legală, de către reprezentanții societăților menționate și apoi predați inculpatului în numerar, realizează elementele de tipicitate ale infracțiunii de spălare a banilor, faptă prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. a), b) și c) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. 1969.

Potrivit normelor fiscale din România, în prețul de vânzare al unui bun pe teritoriul național este inclus automat TVA-ul la „vânzare”(doar scriptică), societățile fantomă pun în circuit această taxă, iar societățile beneficiare care înregistrează în evidențele contabile o achiziție internă au posibilitatea să o deducă din TVA-ul colectat cu ocazia vânzării mărfii propriilor clienți. În acest mod rezultă un TVA de plată la bugetul consolidat al statului sensibil micșorat, diferența rezultată fiind însușită și împărțită de participanții la comiterea infracțiunii.

Pentru a crea o situație de fapt diferită de cea reală, inculpatul A. a înregistrat în contabilitate facturi fiscale false, ce figurau ca fiind emise de societățile comerciale înregistrate în România și care nu reflectau realitatea, întrucât raportul comercial atestat de acele facturi nu a existat în realitate, însă datorită faptului că în prețul cu care erau achiziționate acele bunuri era inclus TVA-ul, avea posibilitatea deducerii lui, rezultând acea diminuare a TVA-ului ce trebuia achitat statului (ICCJ., s. pen., dec. pen. nr. 158/RC din 2 mai 2019, disponibilă pe www.scj.ro).

4. Pentru o altă cauză în care motivele invocate de recurent nu vizează aspecte de legalitate a hotărârii atacate ce pot fi examinate în calea extraordinară de atac a recursului în casație, ci reprezintă critici ce țin de fondul cauzei, de modalitatea în care instanțele au reținut, pe baza probelor din dosar vinovăția și participația inculpatului în săvârșirea infracțiunii de complicitate la evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) și alin. (3) din Legea nr. 241/2005, și la spălarea banilor, prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 republicată, a se vedea ICCJ, s. pen., dec. pen. nr. 15/RC din 17 ianuarie 2019, disponibilă pe www.scj.ro.

9. Concurs cu infracțiunea de proxenetism. Modalități normative – „înlesnirea practicării”, „obținerea de foloase patrimoniale”, „determinarea (implicită) la prostituție. Scopul căsătoriei și relevanța relațiilor de familie dintre prostituată și proxenet. Sursele obligației de întreținere între soți

Schimbarea de bunuri. Disimularea originii ilicite a unor sume de bani (provenind din proxenetism) prin achiziții și revânzări succesive de bunuri. Forma continuată

art. 213 alin. (1) C. pen.

art. 49 lit. a) din Legea nr. 129/2019

1. Faptele inculpatului R.V. care, în baza aceleiași rezoluții infracționale, în perioada anilor 2015-2016, a obținut în mod repetat foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției de către martora M.G. (soția sa), respectiv suma de 3.550 euro, printr-un număr total de 6 tranzacții financiare și, totodată, în aceeași perioadă i-a înlesnit acesteia practicarea prostituției, respectiv în perioada 2015-2016, din sumele de bani obținute din infracțiunea de proxenetism (cel puțin suma de 3550 euro), în baza aceleiași rezoluții infracționale, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestora (din infracțiunea proxenetism), a achiziționat bunuri și a efectuat investiții (autoturisme revândute ulterior, fiind achiziționate altele) în valoare totală de 27.000 euro, prin introducerea lor într-un circuit financiar aparent legal, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de proxenetism în formă continuată prev. de art. 213 alin. (1) C. pen. cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen., și spălare de bani în formă continuată prev. de art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002 [actualmente, art. 49 alin. (1) lit. a) din Legea nr.129/2019] cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen., aflate în concurs real.

Este de esența infracțiunii de spălare a banilor pierderea urmei banilor obținuți ilicit (în cauza de față, din proxenetism), prin achiziții și revânzări succesive de bunuri, autorul infracțiunii urmărind să justifice deținerea actuală în proprietatea sa a unor bunuri prin achiziționarea acestora cu sume de bani obținute din vânzarea anterioară a altor bunuri. Prin urmare, nu a fost imperios necesar a se folosi documente false sau a se achiziționa bunuri pe numele unor persoane interpușe pentru a fi în prezența infracțiunii de spălare a banilor, așa cum a susținut inculpatul.

Infracțiunea de proxenetism nu are un subiect activ circumstanțiat. Oricine poate fi autor al infracțiunii, inclusiv un membru de familie, respectiv soțul sau concubinul persoanei majore care practică prostituția, cât timp legiuitorul nu a exclus aceste persoane din sfera autorului infracțiunii. Atunci când legiuitorul a dorit protejarea relațiilor de familie în detrimentul tragerii la răspundere penală a persoanelor care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală, a reglementat cauze speciale de nepedepsire, aspect ce nu s-a regăsit în cazul infracțiunii de proxenetism.

Deși inculpatul a susținut că prin încheierea căsătoriei a dorit să-și întemeieze o familie cu martora R.G., în realitate, relația dintre cei doi a fost fundamentată exclusiv pe interesul material al inculpatului, respectiv obținerea de foloase patrimoniale de pe urma activității de prostituție a martorei. Într-adevăr, scopul căsătoriei îl reprezintă întemeierea

unei familii, în cadrul căreia soții își datorează reciproc respect, fidelitate și sprijin moral însă, în speța de față, a fost imposibil de crezut că relația celor doi era fundamentată pe sentimente de afecțiune, având în vedere conținutul convorbirilor telefonice purtate între cei doi parteneri (în care soțului îi sunt relatate de către soție detalii privind desfășurarea raporturilor sexuale întreținute cu mai multe persoane.

2. Faptele inculpatului P.P. care, în baza aceleiași rezoluții infracționale, a determinat-o pe martora P.V., actuala sa soție, să practice prostituția, iar în perioada 2010-2016 a obținut în mod repetat foloase materiale de pe urma practicării prostituției de către aceasta și, totodată, în aceeași perioadă a obținut sume de bani în mod repetat de la martorele N. (fosta soție a inculpatului) și P.G. (fostă ș.), care s-au prostituat în statele Uniunii Europene în beneficiul său, dobândind în total de la cele trei femei, sumele de 64.639 euro, 14.608 lei și 9.009 CHF, printr-un număr total de 133 de tranzacții financiare, respectiv în perioada 2010-2016, din sumele de bani obținute din infracțiunea de proxenetism (cel puțin sumele de 64.739 euro, 14.608 lei și 9.009 CHF), în baza aceleiași rezoluții infracționale, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestora (din infracțiunea de proxenetism), a achiziționat autoturisme în valoare totală de 79.000 euro și a plătit suma de 2000 de euro, cu ocazia încheierii, împreună cu soția sa, a unei promisiuni bilaterale de vânzare-cumpărare pentru un apartament pentru suma de 25.255 euro, prin introducerea lor într-un circuit financiar aparent legal, întru-nesc elementele constitutive ale infracțiunilor de proxenetism în formă continuată prev. și ped. de art. 213 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen., și spălare de bani în formă continuată prev. de art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002 (actualmente, art. 49 alin. (1) lit. a) din Legea nr.129/2019), cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen., aflate în concurs real.

Referitor la determinare, ca modalitate alternativă a infracțiunii de proxenetism, s-a constatat că inculpatul, prin discuțiile pe care le purta cu martora P.V., prin solicitările repetate de a-i trimite bani în țară pentru satisfacerea diverselor sale nevoi materiale (permanent acesta îi comunica telefonic martorei că nu are bani, că trebuie să achite diverse datorii la diferite persoane și unități bancare, costuri de întreținere a autoturismelor pe care le deținea, pretinse afecțiuni medicale) și sfaturile date pentru obținerea unor câștiguri la nivel superior din prostituție, acesta a săvârșit infracțiunea de proxenetism prin determinarea implicită a martorei să întrețină relații sexuale cu cât mai multe persoane, în vederea obținerii unor câștiguri mai mari.

3. Inculpații nu pot fi exonerați de răspundere penală pentru infracțiunea de proxenetism pe motivul că s-au căsătorit cu martorele (s-a susținut de către apărare că acestea nu au făcut decât să-și îndeplinească obligația de întreținere față de soții lor), fiind evident faptul că acuzații au profitat de pe urma activității de prostituție desfășurate de martore, deoarece legiuitorul a avut în vedere sume de bani obținute de către unul dintre soți din activități licite, și nu din cele ilegale – cum este prostituția, sancționată drept contravenție conform art. 2 alin. (6) din Legea nr. 61/1991.

Referitor la obligația între soți, de a-și acorda sprijin material reciproc în timpul căsătoriei, aceasta se realizează prin traiul de zi cu zi, aceștia fiind obligați să contribuie la cheltuielile căsătoriei în raport cu mijloacele fiecăruia, dacă prin convenție matrimonială

nu s-a prevăzut altfel. Soții pot stabili prin convenție matrimonială cuantumul contribuției fiecăruia la cheltuielile căsătoriei. Această contribuție poate consta în bani sau în natură, în raport cu mijloacele fiecărui soț.

Codul civil precizează expres că orice convenție care prevede că suportarea cheltuielilor căsătoriei revine doar unuia dintre soți este considerată nescrisă, adică nu produce efecte. Dacă unul dintre soți refuză executarea obligației de întreținere, celălalt soț care se află în stare de nevoie, fiind lipsit de mijloace proprii pentru trebuințele zilnice, poate solicita instanței de judecată obligarea la întreținere, independent de faptul că este sau nu promovată acțiunea de divorț.

Soțul care solicită întreținere trebuie să dovedească, prin orice mijloc de probă, că se află în stare de nevoie, în sensul că nu are posibilitatea să se întrețină din muncă ori din bunurile sale. Totodată, pentru a fi îndreptățit la întreținere, soțul reclamant trebuie să aibă o comportare corespunzătoare față de celălalt soț. Astfel, potrivit Codului civil, soțul care se face vinovat față de celălalt soț de fapte grave, contrare legii sau bunelor moravuri, decade din dreptul său la întreținere (nu poate pretinde întreținere). De asemenea, nu poate beneficia de întreținere soțul care duce o viață parazitară și întreține relații extraconjugale.

Mai mult, singura contribuție a inculpatului R.V. la „bunăstarea familiei” era aceea de a identifica pentru soția sa locații profitabile în care aceasta să se prostitueze, urmărind mărirea veniturilor obținute, iar din discuțiile purtate telefonic de către inculpat cu soția sa, a rezultat cu certitudine că aceasta se prostitua, folosind pentru numărul de acte/rapoarte sexuale întreținute sintagma „intrări”, iar clienții erau denumiți în cadrul convorbirilor telefonice drept „fraieri”.

 C. Ap. Pitești, s. pen. min și fam., dec. pen. nr. 150/A
din 30 martie 2020, nepublicată

Prin **rechizitoriul nr. 3954/109/2017 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Argeș** au fost trimiși în judecată inculpații, pentru săvârșirea infracțiunilor de proxenetism în formă continuată și spălare de bani în formă continuată, aflate în concurs real, infracțiuni prevăzute de art. 213 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen. și art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen., ambele în condițiile art. 38 alin. (1) C. pen.

S-a stabilit că inculpatul R.V., în baza aceleiași rezoluții infracționale, în perioada anilor 2015-2016, a obținut în mod repetat foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției de către martora M.G. (soția sa), respectiv suma de 3.550 euro, printr-un număr total de 6 tranzacții financiare și, totodată, în aceeași perioadă i-a înlesnit acesteia practicarea prostituției. Același inculpat, în perioada 2015-2016, din sumele de bani obținute din infracțiunea de proxenetism (cel puțin suma de 3550 euro), în baza aceleiași rezoluții infracționale, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite al acestora (din infracțiunea de proxenetism), a achiziționat bunuri și a efectuat investiții (autoturisme revândute ulterior,

fiind achiziționate altele) în valoare totală de 27.000 euro, prin introducerea lor într-un circuit financiar aparent legal.

Referitor la inculpatul P.P. s-a stabilit că, în baza aceleiași rezoluții infracționale, a determinat-o pe martora P.V., actuala sa soție, să practice prostituția, iar în perioada 2010-2016 a obținut în mod repetat foloase materiale de pe urma practicării prostituției de către aceasta și, totodată, în aceeași perioadă a obținut sume de bani în mod repetat de la martorele N. (fosta soție a inculpatului) și P.G. (fostă Ș.), care s-au prostituat în statele Uniunii Europene în beneficiul său, dobândind în total de la cele trei femei, sumele de 64.639 euro, 14.608 lei și 9.009 CHF, printr-un număr total de 133 de tranzacții financiare. Același inculpat, în perioada 2010-2016, din sumele de bani obținute din infracțiunea de proxenetism (cel puțin sumele de 64.739 euro, 14.608 lei și 9.009 CHF), în baza aceleiași rezoluții infracționale, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestora (din infracțiunea de proxenetism), a achiziționat autoturisme în valoare totală de 79.000 euro și a plătit suma de 2000 de euro, cu ocazia încheierii, împreună cu soția sa, P.V., a unei promisiuni bilaterale de vânzare-cumpărare cu numitul T. pentru apartamentul din Câmpulung, str. Gruului nr. x. pentru suma de 25.255 euro, prin introducerea lor într-un circuit financiar aparent legal.

Prin **sentința penală nr. 138 din 25 aprilie 2019, pronunțată de Tribunalul Argeș – Secția penală**, în dosarul nr. x/109/2017, în baza art. 213 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen., a fost condamnat inculpatul R.V., la pedeapsa de 2 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) C. pen., ca pedeapsă complementară, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism în formă continuată. Aceleași drepturi i-au fost interzise și cu titlu de pedeapsă accesorie.

În baza art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen. a fost condamnat inculpatul R.V. la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor în formă continuată.

În baza art. 38 alin. (1) C. pen., art. 39 alin. (1) lit. b) C. pen., s-a aplicat inculpatului R.V. pedeapsa cea mai grea, de 3 ani închisoare la care s-a adăugat sporul de 8 luni închisoare, în total 3 ani și 8 luni închisoare, la care a adăugat ca pedeapsă accesorie și, pe o perioadă de 2 ani, ca pedeapsă complementară, interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) C. pen.

S-a dispus ca pedeapsa principală să se execute prin privare de libertate, în condițiile art. 60 C. pen.

În baza art. 213 alin. (1) C. pen. cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen. a fost condamnat inculpatul P.P. la pedeapsa de 3 ani închisoare, la care a adăugat ca pedeapsă accesorie și, pe o perioadă de 2 ani, ca pedeapsă complementară, interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) C. pen.

În baza art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen., a fost condamnat inculpatul P.P. la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor în formă continuată.

În baza art. 38 alin. (1) C. pen. și art 39 alin. (1) lit. b) C. pen. s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 3 ani și 4 luni închisoare la care s-a adăugat sporul de 1 an închisoare, în total 4 ani și 4 luni închisoare, la care a adăugat ca pedeapsă accesorie și, pe o

perioadă de 2 ani, ca pedeapsă complementară, interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) C. pen. S-a dispus ca pedeapsa principală să se execute prin privare de libertate, în condițiile art. 60 C. pen.

În baza art. 112 alin. (1) lit. e) C. pen. și art. 33 alin. (1) din Legea nr. 656/2002, s-a dispus confiscarea specială de la inculpații P.P. și R.V. a următoarelor bunuri și sume de bani: autoturism Volkswagen Touareg, an de fabricație 2012, aparținând inculpatului P.P.; autoturism Ford Mondeo an de fabricație 2007, înmatriculat pe numele inculpatului P.P.; autoturism Audi A4, an de fabricație 2010 aparținând inculpatului R.V.; suma de 1075 euro, aparținând inculpatului R.V. ce a fost consemnată la dispoziția organelor judiciare pe numele inculpatului, conform recipisei seria TA nr. 1419826, din data de 06.10.2016; de la inculpatul P.P. suma de bani reprezentând diferența dintre valoarea bunurilor sechestrate și sumele de 64.639 euro, 14.608 lei și 9009 CHF.

În baza art. 404 alin. (4) lit. c) C. pr. pen. s-au menținut măsurile asigurătorii instituite prin: Ordonanța nr. 235/P/2016 din data de 09 noiembrie 2016 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Câmpulung, și ordonanța nr. 620/P/2016 din data de 25 ianuarie 2017 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Argeș, asupra bunurilor mobile aparținând inculpaților P.P. și R.V.

În baza art. 37 din Legea nr. 656/2002, s-a dispus ca, la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, aceasta să fie comunicată Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

În urma probelor administrate pe parcursul urmăririi penale și a cercetării judecătorești, instanța a apreciat că se confirmă acuzațiile aduse celor doi inculpați prin actul de trimitere în judecată.

Astfel, în fapt, s-a stabilit în privința inculpatului R.V., că acesta a beneficiat de sume de bani obținute din activitatea de prostituție desfășurată de către soția sa M.G., care s-a prostituat în statele Uniunii Europene (îndeosebi Germania) în beneficiul său și, totodată, inculpatul i-a înlesnit acesteia practicarea prostituției.

În perioada 2015-2016, inculpatul a primit în nume personal, prin serviciile de transfer internațional de bani, suma de 3.550 euro de la M.G., însă, în realitate, sumele de bani de care a dispus inculpatul de pe urma practicării prostituției de către sus-numita au fost cu mult mai mari, în condițiile în care serviciile de transfer bancar erau doar una dintre modalitățile prin care banii proveniți din prostituție ajungeau în posesia inculpatului. Astfel, sumele de bani erau colectate personal de inculpat cu ocazia deplasărilor acestuia în afara țării (din probele administrate rezultă că inculpatul o însoțea pe martoră în orașele unde se prostituau) sau erau aduși de martoră în țară. A fost reținută suma de 3.550 euro ca fiind obținută cu certitudine de inculpat din practicarea prostituției (constând în sumele de bani primite prin servicii de transfer de bani, respectiv Western Union și Money Gram).

Inculpatul R.V. a susținut că, deși a cunoscut despre faptul că M.G. practica prostituția, nu a folosit în interesul propriu sumele de bani obținute în această modalitate și nici nu i-a înlesnit martorei practicarea acestei activități. S-a notat că declarațiile inculpatului, deși coincid cu cele ale martorei R.G., vin în contradicție cu întregul material probator administrat în cauză. În aprecierea instanței de fond, din conținutul convorbirilor telefonice a reieșit că martora practica prostituția, iar inculpatul R.V. cunoștea acest lucru și era principalul beneficiar al sumelor de bani provenite din prostituție. Astfel, în cadrul mai multor

convorbiri martora i-a relatat inculpatului despre clienții cu care se vede, serviciile sexuale prestate și sumele de bani primite în schimbul acestora, relevante fiind discuțiile redată în procesele-verbale ce se regăsesc în dosar.

De altfel, în declarațiile date, martora a susținut că practica prostituția cu mult timp înainte de a-l cunoaște pe inculpat, activitate pe care a continuat-o și după ce s-a căsătorit cu acesta, aspect confirmat și de R.V. De asemenea, martora a menționat că din sumele de bani provenite din practicarea prostituției i-a trimis soțului său, prin serviciile de transfer internațional de bani, suma de 3550 euro, aspect ce a reieșit și din Raportul de constatare tehnică financiar-contabilă întocmit în cauză de către inspectorii antifraudă detașați la Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș. Atât inculpatul, cât și martora au negat că această sumă de bani ar fi fost destinată inculpatului, susținând că reprezenta restituirea unui împrumut contractat de R.G. anterior căsătoriei.

Instanța de fond a reținut însă că inculpatul a beneficiat de cea mai mare parte a sumelor obținute de către martoră din practicarea prostituției, aspect evidențiat cu prisosință de conținutul convorbirilor telefonice.

S-a observat astfel că discuțiile purtate de inculpatul R.V. cu martora R.G. gravitează în jurul desfășurării activității de prostituție, a sumelor de bani realizate de martoră din această activitate, modalitatea în care aceste sume să fie expediate inculpatului, destinația finală a acestora. Mai mult, cererile de trimitere în țară a unor sume de bani pentru satisfacerea unor nevoi ale inculpatului (plată motorină, ieșiri în oraș), sfaturile date pentru obținerea unor câștiguri din prostituție, au condus la concluzia că inculpatul R.V. a obținut foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției de către martoră. Din date deținute de către ANAF, în perioada 2005-2015 inculpatul R.V. a obținut venituri licite în cuantum de 528 lei.

S-a încercat a se acredita ideea că inculpatul se întreținea din sumele de bani trimise de părinții săi din străinătate, dar nu au fost aduse dovezi credibile în acest sens (constând în înscrisuri – extrase de cont, formulare transfer internațional de bani). Totodată, realitatea acestor susțineri a fost pusă la îndoială și de conținutul convorbirilor la care s-a făcut anterior referire, din care a rezultat că inculpatul nu dispunea de resurse materiale destinate traiului de zi cu zi, acestea fiind asigurate de către martora R.G., din practicarea prostituției. Din aceste considerente, nici susținerea inculpatului, că își asigură întreținerea din economiile sale reprezentate de veniturile pe care le-a realizat în anii anteriori în care a fost angajat în Anglia, nu a fost primită. Instanța de fond a constatat că extrasele de cont depuse nu evidențiază economii consistente, la nivelul indicat de către inculpat (20.000 lire), ci un sold final (în 31.07.2014) de 1.170,48 lire, sumă de bani care nu putea, în mod evident, să acopere cheltuielile zilnice decât pe o perioadă foarte scurtă de timp. De altfel, șederea sa în străinătate presupunea alte costuri care diminuau în mod necesar eventualele câștiguri oneste ale inculpatului. În același timp, s-a constatat că, deși se susține că inculpatul ar fi fost angajat ca șofer pe o perioadă îndelungată, nu a fost depus vreun înscris care să dovedească că a avut astfel de raporturi de muncă, iar extrasele de cont reflectă încasări doar pe o perioadă de 10 luni de zile (octombrie 2013-iulie 2014, excluzând luna noiembrie 2013).

Deși martora R.G. a încercat să-i creeze inculpatului o situație mai ușoară în fața organelor judiciare, pretinzând că sumele de bani trimise prin cele 6 tranzacții erau trimise

acestui pentru a fi remise în continuare unei persoane față de care avea o datorie, din probatoriu a rezultat fără dubiu că beneficiarul sumelor de bani era inculpatul. De altfel, s-a apreciat că nu există nicio explicație logică a trimiterii sumelor de bani unei terțe persoane, prin intermediul inculpatului. Că aceste susțineri nu sunt credibile a reieșit și din împrejurarea că martora i-a trimis inculpatului, înainte ca aceasta să devină soția sa, sume de bani din practicarea prostituției, declarația acesteia din faza de urmărire penală coroborându-se cu datele financiare obținute din punerea în aplicare a mandatelor de supraveghere tehnică, din care a rezultat că, în perioada 01.12.2014-12.12.2014, prin Western Union, i-a fost trimisă de C.G. (în prezent R.) suma totală de 600 euro.

S-a mai susținut în apărare că banii obținuți de martoră din practicarea prostituției sunt bunuri comune ale celor doi soți, destinate folosinței comune, aspect ce ar exclude angajarea răspunderii penale a acestuia pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism în varianta obținerii de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției, invocându-se dispozițiile Codului civil referitoare la relațiile de familie (incluzând drepturile și obligațiile reciproce ale soților, îndeosebi cele privind „sprijinul material reciproc” și „cheltuielile căsătoriei”). Instanța de fond a punctat însă că legiuitorul a avut în vedere sume de bani obținute de către unul dintre soți din activități licite, și nu din cele ilegale – cum este prostituția, sancționată drept contravenție conform art. 2 alin. (6) din Legea nr. 61/1991.

De asemenea, s-a constatat că infracțiunea de proxenetism nu are un subiect activ circumstanțiat. Oricine poate fi autor al infracțiunii, inclusiv un membru de familie, respectiv soțul sau concubinul persoanei majore care practică prostituția, cât timp legiuitorul nu a exclus aceste persoane din sfera autorului infracțiunii. Atunci când legiuitorul a dorit protejarea relațiilor de familie în detrimentul tragerii la răspundere penală a persoanelor care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală a reglementat cauze speciale de nepedepsire, aspect ce nu s-a regăsit în cazul infracțiunii de proxenetism.

Deși inculpatul a susținut că prin încheierea căsătoriei a dorit să-și întemeieze o familie cu martora R.G., instanța de fond a apreciat că, în realitate, relația dintre cei doi a fost fundamentată exclusiv pe interesul material al inculpatului, respectiv obținerea de foloase patrimoniale de pe urma activității de prostituție a martorei. Într-adevăr, scopul căsătoriei îl reprezintă întemeierea unei familii, în cadrul căreia soții își datorează reciproc respect, fidelitate și sprijin moral, însă, în speța de față, a fost imposibil de crezut că relația celor doi era fundamentată pe sentimente de afecțiune, având în vedere conținutul convorbirilor telefonice purtate între cei doi parteneri (în care soțului îi sunt relatate de către soție detalii privind desfășurarea raporturilor sexuale întreținute cu mai multe persoane).

Așa cum s-a arătat și în actul de sesizare a instanței, sumele de bani de care beneficiat inculpatul de pe urma practicării prostituției de către M.G. au fost cu mult mai mari, în condițiile în care, distinct de sumele primite prin serviciile de transfer monetar, sumele de bani ajungeau în posesia inculpatului și prin alte modalități, mai ales cu ocazia deplasărilor inculpatului în străinătate. În susținerea ideii că inculpatul se deplasa frecvent în locurile unde soția sa se prostitua, au fost și răspunsurile primite de la autoritățile străine, urmare a solicitărilor organelor de cercetare penală către CCPI din cadrul IGPR.

Împrejurarea că inculpatul se deplasa în mod frecvent în Germania, coroborată cu discuțiile telefonice interceptate în cauză, au susținut și acuzația conform căreia R.V. a înlesnit martorei R.G. practicarea prostituției.

În concluzie, în sarcina inculpatului s-a reținut săvârșirea infracțiunii de proxenetism în formă continuată, constând în aceea că, în baza aceleiași rezoluții infracționale, pe parcursul anilor 2015-2016 a obținut în mod repetat sume de bani de pe urma practicării prostituției de către M.G. care s-au prostituat în statele Uniunii Europene în beneficiul său și, totodată, i-a înlesnit acesteia practicarea prostituției. S-a constatat că perioada în care inculpatul a beneficiat de sume de bani de pe urma practicării prostituției de către martora R.G. se suprapune cu cea în care pe numele inculpatului au fost înmatriculate autoturisme în valoare totală 27.000 euro, cu precizarea că aceste autoturisme nu au fost deținute în același timp.

S-a susținut în apărare că autoturismele înmatriculate pe numele lui R.V. începând cu anul 2015 ar fi fost achiziționate cu sume de bani ce provin din economiile inculpatului, arătându-se totodată că acesta a avut mereu asigurat un nivel de trai ridicat, apărări pe care instanța de fond le-a apreciat ca fiind nefondate. Astfel, pe lângă faptul că inculpatul nu a dovedit deținerea unor sume consistente de bani care să îi permită achiziționarea primului autoturism, nici după întoarcerea sa în țară nu a realizat venituri care să-i permită achiziționarea unor bunuri de o valoare relativ ridicată (în condițiile în care primul autoturism avea o valoare de vânzare de aproximativ 7000 euro). Declarațiile martorilor R.M. și R.V., în sensul că inculpatul ar fi putut să achiziționeze aceste bunuri nu au fost credibile, având în vedere relațiile de rudenie cu inculpatul și împrejurarea că vin în contradicție cu întregul material probator.

Prin urmare, instanța de fond a reținut că sumele de bani provenite din infracțiunea de proxenetism au fost folosite de R.V., în aceeași perioadă și în baza aceleiași rezoluții infracționale, în vederea introducerii lor într-un circuit legal și în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestora, pentru achiziționarea de bunuri mobile – autoturisme ce au fost revândute, fiind achiziționate altele. Referitor la achiziția și revânzarea autoturismelor, instanța de fond a constatat că este de esența infracțiunii de spălare a banilor pierderea urmei banilor obținuți ilicit (în cauza de față, din proxenetism) prin achiziții și revânzări succesive de bunuri, autorul infracțiunii urmărind să justifice deținerea actuală în proprietatea sa a unor bunuri prin achiziționarea acestora cu sume de bani obținute din vânzarea anterioară a altor bunuri. Prin urmare, nu a fost imperios necesar a se folosi documente false sau a se achiziționa bunuri pe numele unor persoane interpușe pentru a fi în prezența infracțiunii de spălare a banilor, așa cum a susținut inculpatul. De aceea, în sarcina inculpatului R.V. a fost reținută și infracțiunea de spălare de bani în formă continuată, în varianta prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002.

În ce îl privește pe inculpatul P.B., în sarcina acestuia s-au reținut modalitățile normative ale infracțiunii de proxenetism constând în determinarea numitei P.V. (cu care inculpatul este căsătorit din data de 14.05.2016) să practice prostituția și obținerea de foloase patrimoniale de pe urma activității de prostituție a acesteia, precum și obținerea de foloase patrimoniale de pe urma activității de prostituție practică de către numitele N.L. (fosta soție a inculpatului în perioada 27.01.2012-10.09.2015) și P.G. (fostă ș.).

În declarațiile date pe parcursul urmăririi penale, martorele P.V., N. și P.G. (fostă Ș.) au arătat că s-au prostituat în diferite state membre U.E., respectiv Germania, Franța și Belgia, locuri de unde i-au trimis inculpatului P.P., în perioada 2010-2016, prin servicii internaționale de transfer de bani, diverse sume de bani obținute din practicarea prostituției, susținerile acestora coroborându-se cu concluziile raportului de constatare din data de 22.12.2016 și procesul-verbal întocmit de către inspectorii antifraudă detașați la Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș, potrivit cărora inculpatul a dobândit în total de la cele trei femei sumele de 64.639 euro, 14.608 lei și 9.009 CHF, printr-un număr total de 133 de tranzacții financiare.

La rândul său, inculpatul P.B. a declarat că a primit sumele de bani expediate, cunoscând că acestea provin din practicarea prostituției de către cele trei martore. Ceea ce nu a recunoscut inculpatul este împrejurarea că a obținut foloase materiale de pe urma practicării prostituției de către martore, susținând că sumele de bani primite au fost redirecționate către rudele celor trei. Mijloacele de probă administrate au contrazis însă apărările inculpatului.

Mai mult, cererile repetate de trimitere în țară de către martora a unor sume de bani pentru satisfacerea unor nevoi ale inculpatului, sfaturile date pentru obținerea unor câștiguri la nivel superior din prostituție au condus la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunea de proxenetism și în modalitatea determinării practicării prostituției de către P.V.

Împrejurarea că inculpatul a obținut foloase materiale de pe urma practicării prostituției de către martora N.L. a fost evidențiată și de declarația acesteia dată în cursul urmăririi penale, conform căreia, din banii obținuți prin modalitatea arătată, a trimis în țară sume de bani inculpatului P. pentru diferite nevoi ale acestuia (pretinse afecțiuni medicale, costuri de reparație ale autoturismelor pe care le deținea, datorii la diferite persoane și unități bancare). Acuzația de proxenetism adusă inculpatului, de obținere a foloaselor materiale de pe urma practicării prostituției de către P., N. și P.G., a fost susținută și de declarațiile martorelor I.E. și N.L., aceasta din urmă având o relație de prietenie cu inculpatul P.P., care a durat 9 luni de zile.

În ceea ce privește susținerile inculpatului, referitoare la împrejurarea că nu se poate reține în sarcina sa infracțiunea de proxenetism față de martorele P.V. (soția sa) și N.L. (fosta soție), acestea au fost apreciate ca nefondate, pentru aceleași considerente ca cele reținute mai sus, cu privire la activitatea inculpatului R.V. (...).

În concluzie, s-a reținut în sarcina inculpatului P.P. săvârșirea infracțiunii de proxenetism în formă continuată, constând în aceea că, în baza aceleiași rezoluții infracționale, a determinat-o pe martora P.V., actuala sa soție, să practice prostituția și a obținut în mod repetat foloase materiale de pe urma practicării prostituției de către aceasta și, totodată, a obținut în mod repetat sume de bani de la martorele N. (fosta soție a inculpatului) și P.G. (fostă Ș.), care s-au prostituat în statele Uniunii Europene în beneficiul său.

Instanța de fond a constatat că inculpatul P.P., în perioada 2010-2016 (în care a obținut sume de bani din săvârșirea infracțiunii de proxenetism), a achiziționat autoturisme în valoare totală 79.000 euro. De asemenea, inculpatul P.P. și V.A., în prezent soția sa, au încheiat în data de 29.03.2016 o promisiune bilaterală de vânzare-cumpărare cu numitul T. pentru un imobil apartament situat în mun. Câmpulung, str. Gruifului nr. x achitând cu titlul

de avans suma de 2.000 euro, urmând ca diferența de 23.255 euro să fie achitată de promitenții-cumpărători (inculpat și soția sa) în termen de 12 luni, dar nu mai târziu de 29.03.2017.

Din verificările efectuate de către inspectorii antifraudă din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Argeș, în bazele de date ale ANAF, a reieșit că în perioada 2005-2015 inculpatul P.P. a obținut venituri licite în cuantum de 714 lei, aspect ce a condus la concluzia că inculpatul nu avea posibilitatea achiziționării unor autoturisme de valoarea celor înmatriculate de-a lungul timpului pe numele său și nici să facă plățile consemnate în înscrisurile ridicate cu ocazia percheziției domiciliare. Inculpatul a susținut că economiile sale obținute în Spania, unde a lucrat ca muncitor agricol și ajutor de bucătar în perioada 2004-2009, i-au permis achiziționarea acestor autoturisme pe care, de altfel, nu le-a deținut în același timp. De asemenea, a arătat că a absolvit școala profesională de mecanici auto, calificare ce l-a ajutat să cumpere autoturisme avariate, să le repare și apoi să le vândă la un preț mult mai mare decât cel de achiziție. Instanța de fond a observat că inculpatul nu a reușit să dovedească împrejurarea că ar fi fost angajat în Spania și că ar fi obținut venituri într-un cuantum care să-i asigure atât propria întreținere în țara respectivă, cât și economisirea unor sume de bani. De asemenea, în ipoteza dovedirii împrejurării că ar avea calificarea de mecanic auto, inculpatul nu a demonstrat că ar fi fost angajat la un *service* auto autorizat sau ar fi deținătorul unei astfel de locații, care să îi permită efectuarea unor reparații ale unor autoturisme avariate. Prin urmare, s-a constatat că declarațiile inculpatului (care oricum sunt vagi și neverificabile), nu sunt însoțite de minim de dovezi.

Prin urmare, instanța de fond a apreciat că inculpatul a achiziționat autoturismele menționate în rechizitoriu cu resurse financiare pe care le-a obținut din săvârșirea infracțiunii de proxenetism, aceasta fiind singura lui sursă de venit. Cumpărarea autoturismelor, urmată de revânzarea acestora și achiziționarea altora, a demonstrat intenția inculpatului de a ascunde originea ilicită a sumelor de bani provenite din proxenetism.

În concluzie, instanța de fond a reținut în sarcina inculpatului P.P. săvârșirea infracțiunii de spălarea banilor în formă continuată, constând în aceea că, în perioada 2010-2016, din sumele de bani obținute din infracțiunea de proxenetism (cel puțin sumele de 64.739 euro, 14.608 lei și 9.009 CHF), în baza aceleiași rezoluții infracționale, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestora, a achiziționat bunuri în cuantumul precizat anterior, prin introducerea lor într-un circuit financiar aparent legal.

Pentru toate considerentele expuse, s-a constatat că faptele reținute în sarcina inculpaților au fost dovedite dincolo de orice dubiu, ele constituie infracțiuni, au fost săvârșite de inculpați cu forma de vinovăție cerută de lege, așa încât instanța de fond a dispus condamnarea acestora, la individualizarea pedepselor având în vedere criteriile prevăzute de art. 74 C. pen.

Împotriva sentinței, în termen legal, au declarat **apel** inculpații R.V. și P.P.

Răspunzând punctual criticilor apelaților, Curtea apreciază că inculpații nu pot fi exonerati de răspundere penală pentru motivul invocat, că s-au căsătorit cu martorele (s-a susținut de către apărare că acestea nu au făcut decât să-și îndeplinească obligația de întreținere față de soții lor), fiind evident faptul că acuzații au profitat de pe urma activității de prostituție desfășurate de martore, în modalitatea arătată în sentință, fiind evident că